

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

Будь-хто з дорослих, хто уже справою відповів на власне давнє дитяче запитання «звідки беруться діти», рано чи пізно натрапляє на купу інших запитань на кшталт «а що, власне, тепер з ними робити?..». Що робити можна, чого робити не можна? Як тут не розгубитися дорослому вихователю власних дітей?

Наслідки виховання хвилюють нас, батьків, найбільше, бо ми так прагнемо, щоби наші діти були сильними і розумними, багатими та здоровими. І, звісно, — найщасливішими!

Проте життя складається по-різному, й іноді нас починають хвилювати поведінка малюка, його здібності, звички... Якщо все це хвилює трохи — ми не поспішаємо по допомогу. Та й куди, власне, йти, якщо малюк якимось «не так» їсть чи спить, «погано»

грається чи ходить на горщик? Звісно, переймаємося, сподіваємося, що переросте. А що вдієш?

А якась бентежна думка таки майне вряди-годи: а чи справді переросте? Де гарантія, що забаганки — не неврози, що небажання ходити — не затримка розвитку моторики, що мовчазливість — не дефект мовлення? І ось уже мами сперечаються з бабусями впродовж безсонних ночей про правильне виховання, пояснюють татусям, як важливо гратися з дитиною, хвилюються, що скаже вихователь чи психолог...

Та все ж, мені здається (не дивуйтеся!), що мамі маленької дитини не дуже потрібні чіткі знання з психології чи педагогіки. Її інтуїція та материнське чуття підказують найбільш правильні рішення всіх проблем малюка. Та й дитина, особливо дуже маленька, намагається пристосуватися саме до тієї мами, яка у неї є; пробує стати найзрозумілішим і найкмітливішим малюком для своєї мами, щоб вона змогла ще краще допомагати розвиватися. Тож мама — найважливіша людина для малюка, незалежно від її знань із психології.

Але іноді життя складається так, що для прийняття рішення з питань виховання свого малюка мамі потрібно трохи більше інформації. Тому ми й вирішили поговорити у стилі «ваші запитання — наші відповіді»...

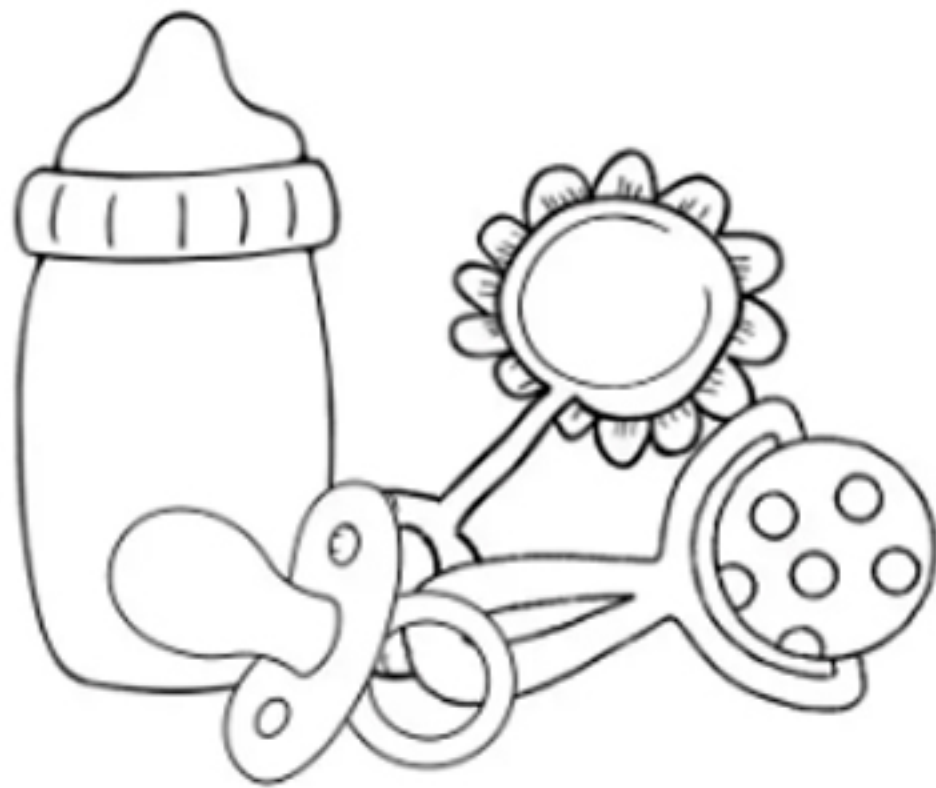
Однак, перш ніж взятися до справи, хотілося б усунути певну несправедливість. А полягає вона

у тому, що ми повсякчас говоримо про маму. А як же тато? Хіба тато менше думає про свого малюка? Хіба в нього менше турботи і клопоту? Чи батько не здатний подбати про дитину? Звісно, тато не менш причетний до виховання диво-малюка.

Але зараз поміркуймо, як немовля, яке щойно народилося: «Ось — тато і мама. Я народилося у них. Вони дають мені тепло та ласку. Вони — як єдине ціле, мій новий світ, моє нове життя». Так, міркуючи, маля не розділяє турботу і ніжність на мамині і татові. Не будемо цього робити й ми. І ця книжка звернена як до матусь, так і до татусів, навіть якщо в ній частіше зустрічається слово «мама». Просто це слово маляті легше вимовити першим...

До речі, виховання — справа, звісно, серйозна, але повсякчас бути серйозним дуже складно, від цього неабияк утомлюєшся, та й зайва серйозність зовсім не корисна для тієї ж дитини. Тому не дивуйтеся, якщо на деяких сторінках зустрінете Несерйозні Шкідливі Поради.

ВІД НАРОДЖЕННЯ ДО РОКУ

Отже, ваше спільне життя почалося. От ви вже зазирнули в очі одне одному, ось — ці очі потеплішали від ніжності й любові, а ось — у них блимнули перші запитання... І головні питання — не в тебе. Головне запитання ставитиме твоє маля на першому році свого життя. І від того, як на нього дадуть відповідь, можливо, залежатиме усе його майбутнє життя.

Це запитання про Довіру до Світу, у який, власне, і прийшло маля. А саме: чи можна довіряти цьому світу? Чи досить тут безпечно? Чи, може, мені доведеться повсякчас захищатися? Полюблять мене тут таким, яким я є, чи мені впродовж усього життя «щаститиме» доводити, що я — «не верблюд»? Чи зможу я в цьому світі не просто виживати, але й стати щасливим? Отже, довіряти чи не довіряти?

Однак незрозуміло, що ж це за «чарівна пані» — Довіра до Світу? І чи так уже вона необхідна маляті? Психологи в її необхідності не сумніваються і тому навіть дали їй поважну назву — «Базова Довіра до Світу».